

Rontások átkok ragyogók
létünk csillag-ragyái
tetők egek megroskadók
dózsa-kezek kaszái
tanyák és falvak – léghajók
hova kellene szállni

Rommá lőtt hitek ostroma
karóhegyes iszony
ragyog himlők golyónyoma
feledő homlokomon
ezt a játszmat a mindenért
én föl nem adhatom

Kinek drága az igaza
pereljen önmagáért
moccan az embrió haza
az éltető csodákért
tündöklük létünk vigasza
vagyunk a boldogságért

Megáll Kőműves Kelemenné
halottan is a falban
nem fogja rontás ne félj szerelmem
nem romlik szét hatalmam
termékeny bolygók mellkasában
dobogunk múlhatatlan

SIMAI MIHÁLY

BOSSZÚÁLLÓ

Mindig eljön a bosszúálló
jötté kitelik az időből
előlép az ajtófélfából
a pázsitból a heverő kőből

mindig eljön a bosszúálló
jön angyal képében
gázmaszkos katona képében
sárgaság viaszában
halállal oltott mészben
jön vonaton repülőgépen
nyüzsgő szélben láthatatlan

vagy így vagy úgy
[sugárban
valamiképpen
mindig eljön a bosszúálló

sosem várok rá folyvást várom
iszonyodva és megbékélten

jön hozzámlép a bosszúálló
mered rám karcos-kék szemével
s újjátervezi tükörképem

megveri új ráncokkal új fehérrel
nem vét egy hibát mesteri kézzel
végzi a soros változást

örlődik erőm büszkeségem
romlok s tehetetlenül nézem
de tanulom hogyan kell élnem
dolgoznom ilyen eltökélten
ahogy ez a nem-emberi
időöreg e sose-tétlen
az embert végül öreggé teszi
elhasználó mindenség-műhelyében

S MEGINT

a dolgoztató remény!
Ahogy elfárad a test,
végigverí az akarat-zuhany,
az ember újból nekikezd.

Tengelyek, fogaskerekek, csigák
közt, míg munkálja önmagát,
levásik inge, overálja.

Szakadozik a bőre is,
de ő balsorsát esztergálva
gyönyörűt remél,

dolgozik.

ÖRÖKSÉG

Ez még nem az idő csak
örökbe-kapott inda
          anyámról ím a visszerek
átkígyóznak lábikráimra

ez még nem az idő csak
apám halánték-havazása
          évtükröm elé állok
s látom fehér üstökét iderázza

de ez a ránc itt az idő már
dicsekedhetnék magas korommal
          szép húsvér-bolygóm életem
ez a halandó történelem

nem mérhető csupán a rádiummal

EGYÜTT

Pompázni bennem valóság
most már kötelességed
tobzódtunk s hogy hű legyek hozzád
most már kötelességem

uszítottam szürke ordasod
ellen a gyöngé bárányt
kötnek már közös évszakok
sok együtt megkövezett ábránd

kötnek az antitézisek
halálig-tartó nászra
csak veled szövetkezhettek
örökös változásra

újulni hívlak valóság
most már kötelességed
szeretőnél hívebb vagyok lásd
gyűlölöm száz lusta vétked

most fekszel mellettem pőre vagy
ha elalszol se aluszol
újkufárságod nem lohad
álmaimra is aluszol